

Charita dělá jiné
lidi šťastnými
a nebojácnými

Jednou při zasvěcení
bylo dítě s poruchou sluchu.
Neměl to v hlavě úplně
v pořádku.
Když jsme na něho mluvili,
zdálo se, že rozumí,
a pak zase ne.
Nemohl také klidně sedět.
Speciálně pro něj jsme tedy
zorganizovali zasvěcení.
Tehdy nám
Mistryně poradila,
abychom ho naučili jen
rozjímání na Zvuk.
Poslechla jsem instrukcí,
a učila ho samotného,
jak rozjímát o Zvuku.
Jako obvykle,
já jsem jen představila
metodu, pak jim měla
Mistryně požeňat
a zasvětit je.
A pak by to bylo.
Ale tentokrát to bylo jiné.
Když jsem
mluvila k tomu dítěti,
sotva mě mohl poslouchat.
Říkala jsem, co má dělat.
Po zasvěcení ho jeho matka
odvezla domů.
Druhý den přišla matka
do centra.
Stěžovala si.
Zdála se zklamaná.
Myslela si, že jsem se
chovala k jejímu dítěti
bezohledně, že jsem se o něj
dostatečně nepostarala,
nevěnovala se mu speciálně.
Zřejmě očekávala
speciální zasvěcení,
a speciální způsob přenosu
dharmy (opravdové učení),
které pomůže jejímu dítěti.
Nevěděla jsem,
jak jí to vysvětlit.

Mohla jsem jí jen říct,
že jsem byla nástroj
a vše provedla Mistryně.
Že ho Mistryně naučila
tuto cestu svým způsobem,
a že ho přijala za svého žáka.
Že by neměl mít potíže.
Když bude následovat
Metodu Mistryně,
a každý den meditovat,
vše se zlepší.
Ale matka tehdy nevěřila,
a jelikož svého syna milovala
a velice se o něho zajímala,
byla zklamaná. Zdálo se,
že její syn neprojevoval
žádné zvláštní změny.
Pak jsme
ten případ odsunuli stranou,
a věnovali jsme se jiné zemi,
s Mistryní jsme šířili
dharmu (pravé učení).
Za několik dní jsme jí
potkali znovu v jiné zemi.
V překvapení jsem se zeptala:
„Proč jste přijela?
Vaše dítě má zase potíže?“
Ona řekla, že ne, že přijela
Mistryni poděkovat.
Ode dne zasvěcení,
praktikovalo její dítě
rozjímání o Zvuku,
jak jsme ho učili.
Teď rozjímá
půl hodiny vkuse.
Mentálně se hodně změnil.
Chtěl dát do novin reklamu
s fotkou Mistryně.
Takže jsem prohlížela
album fotografií číslo VIII.
Tam jsem uviděla jednu sérii,
jednu stránku fotografií.
Mistryně koupila
dětem nějaké hračky,
a odevzdávala je
uprchlíkům v Hong Kongu.
Z obrázků bylo vidět,
jak byly ty děti šťastné,
když vyběhly ven.
Byla jsem tak dojatá.

Normální lidé
nemyslí na tyto věci.
Jen Mistryně myslela
na ty děti,
a věděla, co si přejí.
Já jsem vyrůstala
v chudé rodině.
Nebylo lehké dostat
co jsem chtěla.
Zjistila jsem,
když někdo dostane hračku,
i když je jen na hraní,
cítí vřelost.
Děti cítí tu vřelost.
Kde v tomto světě
najdete
tak hodnou Mistryni,
která je tak pozorná,
i na malé detaily?
I když to byla jen hračka,
Mistryně jí přinesla.
Tehdy jsem cítila.
Nevím, jak to popsat.
Hodně jsem fantazírovala.
Dlouholetým následováním
Mistryně, jsem zjistila,
že jsem hodně získala.
Bývala jsem
negativní člověk.
Byla jsem pesimistická
v myšlenkách i činech.
Bylo to zvláštní, ale mé
myšlenky a instinktivní
reakce byly špatné.
Myslela jsem si,
že nic nefunguje,
že nic nejde.
Vše jsem viděla
v negativním světle.
Ale pak jsem přemýšlela,
proč jsem byla taková.
Vůbec se mi to nelíbilo.
Vždy jsem viděla
chyby ostatních.
Pak jsem se ptala sama sebe,
proč jsem taková.
Chtěla jsem najít odpověď.
Pak jsem se rozhodla,
že se budu snažit.
Od té doby jsem se

začala nutit nemyslet
na špatnou stránku věcí.
Často jsem viděla
horší stránku lidí.
Ale to mě tak deprimovalo,
proč jsem se tak chovala?
Nechtěla jsem být taková.
Ale bohužel,
jsem se tak chovala.
Později jsem zjistila, že
je to proto, že já nejsem čistá.
Měla jsem chyby, proto
jsem viděla chyby jiných.
Řekla jsem si,
musím promyslet,
jak změním ten postoj.
Myslela jsem si,
že mysl je možné vytrénovat.
Tak jsem cvičila.
Pokaždé, když mi někdo
něco říkal,
moje první reakce byla,
že to nebude fungovat.
Pak jsem se
té myšlenky zbavila,
a řekla ano.
Později, ať vznikla
jakákoliv situace,
a moje první myšlenka
a reakce byly negativní,
zadupala jsem je,
a řekla, ano, jistě,
ano, naprosto přijatelné.
Tak to pokračovalo
nějakou dobu.
Byla jsem jako blázen.
Každý den jsem to
opakovala.
Připomínala jsem si to.
Pak jsem jednoho dne zjistila,
že jsem to zvládla.
Zjistila jsem,
že mysl se dá vycvičit.
Teď mě ženy
z domácnosti následovaly
7 dní nebo 7 let
nebo mnoho let.
Některým z vás,
kdo mě následujete
7 dní, se to může zdát

jako 7 let nebo 70 let.
Získali jste takový
prospěch,
že se to nedá ani popsat.
Mnohé zkušenosti
se nedají popsat.
To vím.
Některé věci jsou
přirozeně perfektní,
ale ve vašich očích
se jeví neperfektní.
Ať se cítíte dobře,
nebo špatně, pojedete domů.
Je jedno zda vám chybím,
nebo ne.
Mně chybět budete, a to stačí.
Nikdy vás nenechám dole.
Je jedno, jestli na mne
zapomenete, nebo ne.
Nemohu vás odložit.
Když se vrátíte domů,
musíte si vzpomenout
co jste se tentokrát naučili,
a používat to v tomto světě.
Učiňte tento svět šťastnějším,
a krásnějším místem.
Ať je to lepší alespoň
u nás doma.
Musíme mluvit slušně
i když mluvíme
s našimi drahými.
Mluvte s nimi vlídně,
s láskou a zájmem.
Nebud'te na ně hrubí.
Samozřejmě,
když se rozčilíte,
že se neudržíte.
Ale až se zase uklidníte,
musíte k nim být vlídní.
I když nebudete mít
žádný speciální důvod,
snažte se mluvit laskavě.
Ať se lidé cítí pohodlně.
Dělejte ostatním to,
co chcete, aby dělali vám.
Vaše rodina je vaše
velice důležitá část,
část vaší lekce.
V tomto světě jsou to ti,
kdo vás nejvíce milují.

Z jejich pohledu
jsou to oni,
kdo vás nejvíce milují.
Dobře se tedy o ně starejte.
Zjistěte jejich potřeby.
Pak se je snažte naplnit,
jak je to jen možné.
Nebud'te špatně naložená
manželka,
nebo tyranský manžel.
Je možné, že lidé
nemají dostatek lásky.
Nemáme vše, co chceme,
tak máme špatnou náladu.
Lidé se k sobě ošklivě
chovají, díky vzájemnému
nedorozumění.
Někdy se navzájem týrají,
nebo se ignorují.
Pak se cítíme deprimováni.
My někoho hluboce
milujeme, ale nejsme zkrátka
schopni naši lásku vyjádřit.
Otočíme lásku
v nenávisť a zlobu.
Vztahy v rodině začnou
hlapovat. Chovejte se
ke svému partnerovi lépe.
Nemyslím,
abyste byli jako stroj,
dělali věci vždy
stejným způsobem.
Nemůžete svému manželovi
každý den uvařit,
hodit jídlo na stůl,
a říci: „Sněž to.“
Musíme plně rozumět
důležitosti našich činů.
Proč to musíme dělat?
On opustil své rodiče
a rodinu, aby byl s vámi.
On má v tomto světě
jen vás.
Miluje jen vás.
A to je velká věc.
Nejsou-li praktikující,
pak jsou ještě větší.
Miluje jen vás, přestože
je v tomto světě
tolik dobře vypadajících

mužů a žen.
Není to od nich hezké?
Je to od nich velmi dobré.
Musíte se tedy o svého
partnera starat,
bez ohledu na jeho
povahu a požadavky.
Potíž je, že někteří nám
nedovolí se o ně starat.
Je to tak?
Někdy, i když
se o ně staráme,
nejsou spokojeni.
Proč jsou takoví lidé?
Existují takoví lidé? (Ano.)
Někteří lidé jsou takoví.
Jste-li s takovými lidmi,
nemám, co bych řekla.
Ale existuje-li
pro něho naděje,
snažte se být na něj milejší.
Možná, když na něho
budete milejší, bude se
k vám také chovat hezky.
Někdy jsou ti
nejvíce zaměstnaní lidé,
co se starají o mnoho lidí,
těmi nejosamělejšími,
když jsou sami.
Stále dáváte ostatním,
staráte se o ostatní,
a když jste sami,
cítíte se prázdní.
Jako když vezmete
nějaké peníze, a jdete ven.
Dáte peníze tomu,
koho potkáte.
Když se vrátíte domů,
nic vám nezbylo,
jen prázdný měšec.
Musíte jít do banky
vyzvednout nějaké peníze.
Nebo potřebujete, aby vám
členové rodiny dali
nějaké peníze,
abyste mohli něco nakoupit.
Ale když musíte jít ven,
a vydělat nějaké peníze,
bude to vyčerpávající úkol.
Jen jste vydělali peníze,

a všechny jste je vydali.
Bude únavné, musíte-li
teď vydělat další.
Když se tedy vrátíte domů,
snažte se přemýšlet
o pocitech druhých.
Naši partneři jsou taky lidé.
Je jedno, jak silní jsou,
nebo předstírají, že jsou,
hluboko uvnitř je
křehké srdce.
Přesto potřebují
vaši péči a lásku.
Praktikujeme-li
Metodu Quan Yin,
ale nemáme lásku pro ostatní,
a nepoužíváme ji,
abychom se postarali o lidi,
metoda sama
se stává bezcennou.
Praktikování se stává
bezvýznamné.
Děkuji vám
za těchto 7 dnů.
Děkuji vám, Mistryně.